

[Finansministeren.]

denne måde, kan skatteyderen på den spærrede konto hæve et beløb, der for regnskabsførende svarer til halvdelen af den anvendte henlæggelse og for andre skatteydere til hele det anvendte beløb.

Når et aktiv, der har været genstand for forlods afskrivning, sælges, skal det forlods afskrevne beløb ved bedømmelsen af, om der foreligger avance eller tab, behandles på ganske samme måde som almindelige skattefri afskrivninger eller — hvis det drejer sig om bygninger — som ekstraafskrivninger.

Hvis henlæggelser til investeringsfonds ikke anvendes til forlods afskrivning inden udløbet af den tidligere nævnte 10 års frist, skal det henlagte beløb, forhøjet med et rentetilæg, indkomstbeskattes i det år, hvori 10 års fristen udløber.

De beløb, der skal indsættes på spærret konto, forrentes med 2 pct. simpel årlig rente, der udbetales samtidig med indskuddet. Denne rentesats er bl. a. fastsat uden hensyn til, at renterne efter forslaget ikke skal indkomstbeskattes.

Henlæggelserne til investeringsfonds vil navnlig i de første år medføre lavere indkomstbeskatning og dermed mindre overskud på statsregnskabet. For at modvirke den deraf følgende forøgelse af likviditeten skal de beløb, der indsættes på spærrede konti i de private banker, efter forslaget overføres til nationalbanken.

I øvrigt må virkningerne af adgangen til at henlægge til investeringsfonds ses i sammenhæng med de foreslåede afskrivningsregler. Med de ret høje beskatningsprocenter, der ofte anvendes på den øverste del af de erhvervsdrivendes indtægter, vil en forholdsvis liberal afskrivningsordning kunne tilskynde til ikke strengt nødvendige investeringer for at opnå skattebesparelse. En adgang til skattefrit at henlægge til senere investering vil på denne baggrund kunne bidrage til, at det i højere grad bliver rent driftsøkonomiske synspunkter, der afgør, hvor meget der skal investeres.

Med hensyn til de mange enkeltheder i

de to omfattende lovforslag skal jeg tildele mig at henvise dels til de meget udførlige bemærkninger, der ledsager selve lovforslagene, dels til den betænkning, der er afgivet af afskrivningsudvalget, og som danner grundlag for forslagene.

Jeg har allerede omtalt, at de to lovforslag har til formål at fremme investeringerne og bidrage til, at disse foretages ud fra sunde økonomiske synspunkter. De to forslag vil imidlertid tillige have andre virkninger, som ikke mindst i den nuværende situation er noget betænkelige. Jeg tænker her på den nedgang i indkomstbeskatningen, som forslagene — og vel navnlig forslaget om investeringsfonds — i første omgang vil kunne medføre. Det er på forhånd umuligt at skønne over, hvilke beløb det vil dreje sig om. Det vil jo i høj grad afhænge af, i hvilket omfang adgangen til skattefrit at afskrive og henlægge vil blive udnyttet, og den foreslåede udvidelse af avancebeskatningen vil vel efterhånden i nogen grad afbøde disse provenutab.

Nedsættelsen i indkomstbeskatningen vil yderligere kunne modvirkes gennem en forbedret ligning af indkomsten.

Ved de to lovforslag gives der jo lempelser i indkomstskatten for en gruppe af skatteydere, hvis indkomster er særlig vanskelige at kontrollere. Det forekommer mig derfor at være et rimeligt krav, at kontrollen med de selvangivne indkomster nu udbygges. Jeg skal i denne forbindelse henvise til det skattereformforslag, der for tiden er til behandling her i tinget. Det indeholder en række bestemmelser, der tager sigte på en mere effektiv ligning, og jeg mener, at de to lovforslag, jeg i dag fremsætter, må føre til, at man tager skattereformforslagets bestemmelser om forbedring af ligningen op til behandling.

Jeg er selvfølgelig klar over, at to så omfattende og vidtrækkende lovforslag næppe vil kunne færdigbehandles her i tinget, inden folketinget opløses i løbet af 2—3 uger. Det har imidlertid ikke været muligt at fremsætte forslagene tidligere; efter at